

ballagott csorda, fűgér megcsendült a kolomp. A pásztorgyerek ostora nagyot pattant. Az egyik hajó ébreszében befelülkült a káprázatos reggelbe. Emberek támadtak elő a semmiből a partokon, a hajók fedélzetén. Mellettünk egy szandolin suhant el. Egyik hajós legény a tulsó parton nagyot káromkodott. A civilizáció orvul annak-tálta a Tiszát.

Tutajok mellett mentünk el. A fehér gúnyás oláhok nyújtózkodva, ásítózva ébredtek és nyultak a pálinkás üveg után.

— *Kezdetűd* — szólt csendesen a gyerek felé János bácsi. A gyerekek odatértek a ladik oldalához és lassan, szakértelemmel eregette a horgot a vízbe. Az öreg pedig vigyázva nézte a műveletet. Hibát nem talált benne, egyet se.

A nap is erőre kapott lassanként, égette, pörkölte a ruhát és azon keresztül a bőrt is. A kabát lekiváncosított és le is került a vállról. A „Strand“ is elmaradt aztán mögöttünk. A Bertalan-émlék karcsun rárajzolódott az égre, mint valami merev fölkiáltójel. De lassan az is elmaradt.

A gyerekek kezéből nemsokára elfogyott a horg. A ladikunk orra partra kanyarodott.

— *Ha nem veti mög* — kinalta szalonját János bácsi — büszke szerénységgel, mert hát ilyen fejntos szalonját még a felségős atya császár is csak nevenapján öszik, ha kap. Ami pedig igaz, az igaz. Komótosan jártak a jófajta szegedi halbicskák a szalonnál-kenyéritől a szájig és vissza.

— *Hüncut azér a világ* — állapította meg később János bácsi és a bicskát odafente a nadrágja szárához. Többet nem is mondott hozzá. Érteni azonban sokat lehet belőle. Az ilyen ellenmondást nem tűrő megállapításnak borzasztó és nagy értelmei vannak.

— *Möhétünk is mán* — mondta később. A gyerekek ugrott elsőnek a ladikba, hogy eligazítsa a dolgokat. Az öreg betaszította a csónakot, néhány nyomással benn voltunk a víz közepe táján. Aztán behuzta az evézőt és a vízzel lassan ereszkedtünk lefelé. Most már János bácsi ült a ladik oldalához, figyelmesen szedte föl a horgokat. A spárga gyakran megrándult a kezében. Ilyenkor halvány derű röpített át az öreg barna ábrázatján. A rángás egyre erősebb lett és egyszer csak ott ficánkolt az első potyka a fenéken, a kis hálóban. Majd jött a másik, a harmadik, harcsa, kecsge, még durbincs is. Jó fogás volt ez a mai, — mondta az utolsónál János bácsi szokatlan bőbeszédűséggel.

A víz közben egészen megelevenedett. Mindenfelé csónakok keringéltek, a part homokjában félángolosra sült meztelen gyerkőcök nemperegtek. A levegő egészen átfűszesedett, úgy csábitott, csalogatott a hűvösen csillogó víz.

— *Hideg az még*, — véleményözte a gyerekek. — Majd ha elmögy egészen a zöld ár. Tegnap még görcs is elfogta tőle a lábamat.

De azért már bele-bele merészkednek a partról a meztelen gyerkőcök. A fürdőházakban egyelőre még csak a napfürdő divik, mindenféle barna hátak, mellek, karok és rendek lubickolnak a napsugárözönben, hogy a bőr már előre preparálódik a szezonra, mert akkor bizony szégyen a fehérség itt a vizen való életben.

A csónak farára erősített hálóban egyre gyarapodik a hal. Majd minden harmadik horogra akad valami.

Partra érünk. A gyerekek görnyedten cipeli a bárka felé a hálót, én meg bucsuzom az öregtől.

— *Isten áldja* — bucsuzik és elhárít magát minden köszönetet —, *ha gyünni akar máskor is, tőlünk gyühet.*

Ennél nagyobb udvariasságot a vízi etikett nem ismer, pedig az is van néha olyan szigorú, mint az a bizonyos spanyol, csak őszintébb, melegebb, közvelembb valamivel.

Magyar László.

Nyolcvan korona havifizetés — 1923-ban.

(A Szeged tudósítójától.) Ezt a csudabogarát is, mint sok másikat, a szegedi városi színházból haldsztuk ki. Ez már nem is helyi érdekesség, hanem országos: a szegedi színháznak van 26 alkalmazottja, akik havonta 80, azaz nyolcvan korona fizetést kapnak.

Nagyon szomorú dolog, hogy a színészeknek gyenge a fizetése, az is tragikus, hogy a pin-cérek havi háromezer, a borbélyok havi hétezer korona fizetést kapnak, de, hogy vannak még emberek, akik havi nyolcvan korondért dolgoznak, ez már nem is tragikus, hanem egyenesen vicces. A nyolcvan koronás havi fizetéseket a színházi jegyszedők és jegyszedőnők élvezik, ha ugyan van ebben valami élvezet. Igaz, hogy a színházi jegyszedés csak esti foglalkozás, de mint minden foglalkozás, ez is bizonyos köte-lezettséggel, hogy ne is mondjuk, bizonyos munkával jár. Már az is valami, hogy a színház megkezdése előtt egy fél órával ott kell állniok a nézőtéri bejáróknál, mikor minden tisztességes szegedi polgár csak félórával később megy a színházba az előadás kezdete után. Aztán az sem passzió, hogy mindenkitől el kell szedni a jegyet, meg kell mutatni a helyét, le kell ültetni és minden rangu és rendű kivánságait ki kell elégíteni. Mindezeket felül azonban a jegyszedő-személyzet kötelessége a ruhatárkezelés is és télen, amikor a ruhatárakban telt háznál 800—1000 kabát is megfordul, ez ugyancsak némi munkát igényel. Ha meg nem sérítjük a direktor-dudót, napi két korona 66 fillér fizetésért a jegyszedő és a ruhatáros kissé többet dolgozik a kelleténél. Pedig például a színház ruhatári bevétele is nagyobb fizetési biztosítana a nézőéri személyzetnek. Ha vesz-

szük, hogy egy kabátért a ruhatárban 25 koronát kell fizetni és a ruhatáros fizetése csak napi 2 korona 66 fillér, akkor láthatjuk, hogy van még színházi direktió, amelyből nem vezett ki minden érdek a humor iránt.

Beszélgettünk néhány jegyszedő asszonnyal, akik elsősorban arra kértek bennünket, hogy a nevüket ne írjuk ki a lapba, mert már történt eset, hogy ilyen „kiszervezés“ miatt meggyült a bajuk a direktióval. (Hát hiszen nagy dolog is lenne, ha rendezni kellene a nézőtéri személyzet fizetését!) Ám jó, ezt a szivességet megíesszük, de azt a klasszikus mesét nem engedjük el, amit a Szinigazgató & Co. szokott mondani, ha a jegyszedőnők fizetésemelést mérészeinek kért.

— Azt válaszolják — mondja az egyik asszony —, hogy örülünk, hogy itt lehetünk, mert kapnak ők olyat is, aki ingyen dolgozik.

Az igazgató-pár ugyanis azt hiszi, hogy felbecsülhetetlen természetbeni járandóságot élveznek a jegyszedőnők azáltal, hogy végignézhetik az összes előadásokat. Hát hiszen ez is valami „mellékkereset“, csak legyen, aki kenyérrre tudja váltani.

— *Békében tizenkét korona havifizetést kapunk* — mondják az asszonyok. Ezért érdemes volt dolgozni, mert elegendő volt egy pár c pöre. *Évlizedes szolgálattal után bizony hozzádöttünk egy kicsit a színházhoz és nehéz lenne megválni tőle.* De az már még sem méltányos, hogy három kifliért kell egy hónapig dolgozni. Több talp lekopik a lábunkról, míg felmegyünk a negyedik emeletre.

No lám, legalább talpvalutában fizetne a direktor! . . .

Hírek

Juhász Gyula jubilál.

A legnagyobb élő lírikusok egyike, Juhász Gyula pünkösdi vasárnapján ünnepli írói pályájának 25 éves évfordulóját. Ugyancsak most tölti be Juhász Gyula 40-ik életévét és ez alkalommal a szegedi újságírók gondoskodtak arról, hogy az irodalom és művészetpártoló közönség egy országos ünnepség keretében áldozhasson a mai magyar irodalom egyik büszkeségének, Juhász Gyulának. Az országos ünnepség természetesen Szegeden lesz, hiszen Juhász Gyula — bár hosszú ideig az ország legkülönbözőbb végein tanároskodott — valósággal összenőtt a szegedi röggel és a fővárosi konjunktúra aranyhegyei sem tudták elszakítani innét. De azért Juhász Gyulát nemcsak Szeged népe fogja ünnepeint, hanem ünnepli az ország sajtója és közönsége és a legjobb értesítéseink szerint Budapestről sokan rándulnak le Szegedre Juhász Gyula kedvéért arra a matinéra, amelyet a szegedi újságírók rendeznek pünkösdi vasárnapján délelőtt 11 órakor a Belvárosi Mozi-ban. Már magában véve a matiné műsora is biztosítja az országos sikert, hiszen az ország legnagyobb és legnépszerűbb költői és írói: Babits Mihály, Kosztolányi Dezső, Móra Ferenc és természetesen maga Juhász Gyula, azonkívül Étsy Emilia, a szegedi színház annak idején legióbbre értékelt és ma is annyira nélkülözött tagja lépnek a Belvárosi Mozi színpadán az előadó asztal mellé. Babits Mihály és Kosztolányi Dezső, hogy szószerint idézzük leveletüket, „Juhász Gyula méltó ünneplésében minden tekintetben örömmel álltak rendelkezésre“ és természetesen Móra Ferenc is, hiszen mindannyiukat régi és őszinte barátság fűzi egymáshoz. A műsor részletezését egyelőre szükségtelennek tartjuk, hiszen már maguk a nevek is világítanak itt és óriási vonzerőt képviselnek a

közönség számára. Mi azt hisszük, hogy ezen a jubilaris ünnepségen minden szegedi ember ott lesz, aki csak egy kissé is szereti a magyar irodalmat és talán joggal igényeljük azt a támogatást, amellyel éppen a szegedi közönség Juhász Gyulának tartozik. A jubilaris matiné jegyeit, amelyeknek árát aránytalanul olcsó árban szabták meg, a jövő héten kezdő árusítani a Belvárosi Mozi és az összes szerkesztőségek.

— Szegediek a Magyar Tudományos Akadémián. A Magyar Tudományos Akadémia tegnapi tagválasztási napján három szegedi egyetemi tanár került azoknak a névsorába, akiket az Akadémia tagjai közé iktattak. Az első osztály rendes tagjává választották dr. Dézsy Lajos bölcsészeti dékánt, levelező tagnak dr. Schmitt Henriket, a második osztály levelező tagjává pedig dr. Kovács Ferenc szegedi egyetemi tanárt. Az egyetem szimpatikus tudósait megérdemelt sikerükért igen sok gratulációval halmozták el.

— Zita exkirályné négymillió lírát kapott egy műkincsért. Zita királyné egy párisi ügynök közvetítésével eladta az olasz kormányának a birtokában levő Borsod'Est kódexet, mely 1450-ből való és a Habsburg-ház magántulajdona volt. A vételár 4.450.000 líra volt és a párisi ügynök Greccani olasz nagyiparos segítségével vette igénybe a vásárlásnál, aki egyben a volt királynénak ezt az összeget előlegezte. A kódex két folió kötetből áll, pompás miniatúrákkal van díszítve és a XV. század legnagyobb-szerűbb népviseleti képgyűjteménye.

— A Meteorológiai Intézet időprognózisa: Átmenetileg hőemelkedés és helyenként eső várható.

25,000.000 koronát nyerhet

a m. kir. osztálysorsjáték tervezete szerint. Sorsjegyek eredeti ára:

$\frac{1}{1}$ — $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{4}$ — Huzás május 15. és 17-én.
K 800 — 400 — 200 —

Kelen Hugó bank és váltóüzlete Szeged, Aradi-utca 7. szám.